

Csáky Anna

Éjféli látomás

Tisztelet Gárdonyi Gézának

Valami különös álomi séta volt:
angyalok ültek a könnyű fellegeken,
mögöttük ezüstben sejlett a néma hold,
gyönyörű volt az est, a mély csend ege fenn.

Az Író megállt a barna hegygerincen,
s látta, a vár a sötétbe beleolvad,
éjféli homályba takarózott minden,
fodros, ondulált felhők szűrték a holdat.

A vár felett hirtelen kitisztult az ég,
ernyőjén csillagok százai lobogtak,
mintha bennük emberarc képe látszanék
s vibráló fényekkel kirajzolt mosolytak.

A jelen most hirtelen a múltba váltott:
a csillagok felül sorba rendeződtek,
írva *ezeröttszázötvenkettő* számot,
beragyogva büszkén az égi mezőket.
Szálltak lefelé e vitézi menny-rajok,
az omladék falait sorra kigyújtva...

Az író elámult: az egész vár ragyog,
s harci zajok verik fel udvarát újra!

A látvány sugárzó ereje elragadta,
mély, zubogó folyamként sodorva tovább:
a Mindenség fiai indulnak hadba,
ki-ki fegyverrel, híven védeni honát
az ádázul ostromló vad török ellen.
A sok vitéz, asszony, hős Egervár fokán
kardokkal, ágyúkkal vívott küzdelemben
halálos sebet ejt az oszmán homlokán.

A várostrom képei gyorsan pörögnek,
szabadság dala szól, örömteli ének,
nyoma sincs a vártól elvonult töröknek,
s égre rajzolódnak a csillag-vitézek.

Csak egy pillanat volt, hogy beköszönt a múlt...
Az író lelke megtelt isteni lánggal:
meg kell osztania – mit akkor ott tanult –
aranybetűs könyvben az egész világgal.



Herczeg István grafikája